

Budapest, 1940 január 28. • Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Andrásy-út 16 • 51. évfolyam, 18. sz.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Negyedéves ára 12 pengővel együtt 2 pengő. Egyes szám ára 12 fillér, Romániában egyes szám ára 6 lev. Szlovákiában egyes szám ára 80 sl. fillér, negyedévre 14 sl. K

Az ollhon

Elmehetnék vándorolni,
De én nem megyek,
Fárasztóak a nagy utak
S a magas hegyek.
Idehaza jó dolgom van,
S boldog is vagyok.
Tanulhatok, játszhatok
És jókat alhatok!
És emellett gondot visel
Én rám jó anyám.
A világon hol lehetne
Ilyen szép tanyám?
Szálló felhők nem megyek én
Útra veletek,
Addig vagyok boldog, amíg —
Itthon lehetek!
Bizony, addig szép a nyarunk
S kedves a telünk,
Amíg Édesanyánk mellett
Otthon lehetünk... Babay József

Éjfél az erdőn

Irta: Fekete István

Jeges, nagy eszmáival esikorongva lépegetett az erdőn egy öreg ember: a Tél. Szakállán zuzmaragyöngyök csilingeltek, bajusza vége két nagy jégcsapban lógott és kék szemei hidegen mélyek voltak, mint a Balaton vize novemherben.

Lassan ment, nehéz terhet vitt nagy batyujában. Az erdő tisztásán ledobta a batyut, ráült, elővette sípját és megfujta.

Nem szólt nagyot a síp, mégis végigszállt az erdőn, mintha a szél sípolt volna mindenütt a fák koronájában.

Ekkor volt éjfél.

A hold magasan úszott az erdő felett, de még ő is megállt egy pillanatra, mert kíváncsi volt nagyon és tátott szájjal leskelődött.

A Tél régen eltette már a sípot, mégis úgy hallatszott, mintha folyton szólna és mintha ágróppanás, szárnycsattogás, surranó lépések közlelednének a tisztás felé.

Először egy bagoly suhant az öreg Tél elé.

— Itt vagyok! — huhogta.

— Látlak, flam, — bólintott a Tél — de várj türelemmel amíg a többiek is megjönnek. Hái, jöttek is.

A szarvasokat agancskoronás királyuk vezette, az őzeket egy hányaveti bak, a nyulakat egy öreg tapsifüles, aki mindjárt kétlábra ült, mert tudta mi az illem. És jöttek sorban az erdő lakói mind: a sasok, a sólymok, a harkályok, a cinkék, a varjak. Jöttek a farkasok, a rókák, a

nyestek, a menyétek, a mókusok és legutoljára loholva egész családjával a medve.

— Elkéstem? — kérdezte szuszogva — elkéstem? A gyerekek nagyon mélyen aludtak már... és szeretettel nézett a két boesra, akik majd eldőltek az álmoságtól.

— Utolsó pillanatban jöttél. — mondta a Tél és elővett egy füzetet. Nézte egy darabig, aztán megszólalt. — Öreg már az én szemem, ki tud itt jól olvasni?

— Róka Elek! — kiáltották többen a rókák közül, mire a nyulak összesúgtak: — Csirkefogó! — mondták, de szerencsére ezt nem hallotta meg senki.

A kis róka sunyin előre sompolygott és olvasni kezdett.

— Szarvas Menyhért! Egy teljes öltözet...

A koronás szarvas odaállt a Tél elé, meghajította magát és átvette a téli ruhát.

— Ózy Egon!

Az őz is megkapta a meleg téli holmit. De megkapta ott mindenki. A madaraknak pehelytoll, a medvéknek téli takaró, a mókusoknak fészekbélés jutott. Aki megkapta a magáét, az már mehetett is.

— Nines más? — kérdezte szigorúan az öreg Tél, mert egy árva kis nyúl ott kuporgott még előtte a földön.

Róka Elek dadogott: — Kihagytam valahogy... bocsánatot kérek... és hangosan olvasta: Kanalas Boriska...

A kis nyúl is megkapta a meleg alsóruhát, de csak álldogált, mintha még mondani akarna valamit.

— Akarsz még valamit, fiaeskám?

— Igen — remegett a nyulaeska. — Róka Eleket ne tessék mindjárt utánam engedni. Ezért hagyott engem utoljára...

— Ugyan, kérem! — mosolygott fölényesen a róka, de a Tél csak ránézett és a Ravasz egyszerre remegni kezdett. A kis nyúl pedig ekkor már messze csúrtetett az erdőben. Később elsompolygott a róka is és egyedül maradt az öreg Tél.

— No, — mondta boldogan, — most már nem fázik senki az erdőn. És elindult volna másfelé, amikor megszólalt mellette egy kis bokor.

— Hát mivelünk mi lesz, Télapó?

— Igen velünk mi lesz? — suhogott egy karsú nyírfa.

— Megfagyunk! — kesergett a tölgy.

— Elveszünk! — sziszegte a mogyoróbokor és panaszosan összeverte fagyos ágait.

Az öreg mérgesen nézett fel a Holdra. — Lopod az időt, mi? Leskelődsz! Ki a felhők számadója, erre felelj!

A Hold ijedtében úgy neki indult, hogy majd leesett az égről. Haj, a nemjóját! Bizony elfeledte a felhőket. És sietett, ahogy a lába bírta.

Az ég alján ott legelészett a ragyogó, pehelybundás felhőnyáj, de mint akinek se ura, se gazdája. A kis Pásztor-csillag a Göncöl-szekérral játszott éppen s a Hold olyan veres lett a méregtől, majd szétpukkant.

— Kiadom a béred himpellér, ha nem tereled idejében a felhőket az erdő fölé.

A kis Pásztor úgy ugrott le a Göncöl-szekérről, majd a kezét-lábát törte. Előkanyarintotta szélből font karikását és zengő suhogással zavarni kezdte a felhő nyáját. Az ostor suhogva esapott a hóbundák közé és lent a fagyos erdőben a tölgyfa esendesen azt mondta: — Esik a hó...

Reggel pedig — éppen újév reggele volt — mind új ruhában pompáztak az erdei vadak és madarak és nehéz, fehér hópárna alatt esendesen aludt az erdő.

